

Sygn. akt V CZ 156/12

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Kompanii Węglowej Spółki Akcyjnej w K.
przeciwko Sopockiemu Towarzystwu Ubezpieczeń ERGO HESTIA Spółce Akcyjnej
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2013 r.,
zażalenia strony pozwanej na wyrok Sądu Apelacyjnego
z dnia 9 października 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 9 października 2012 r. uchylił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26 stycznia 2012 r. i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd Apelacyjny zakwestionował ocenę Sądu Okręgowego, że strona powodowa nie wykazała poniesienia szkody jako przesłanki dochodzonego roszczenia. W tej sytuacji zachodziła konieczność przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego celem ustalenia wysokości szkody, co w ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadniało uchylenie zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 4 k.p.c.

Zaskarżając ten wyrok zażaleniem na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 386 § 4 i wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie na orzeczenie kasatoryjne sądu drugiej instancji przewidziane w art. 394¹ § 1-1 k.p.c. jest środkiem zaskarżania, który służy wyłącznie kontroli prawidłowości zastosowania przez sąd drugiej instancji art. 386 § 4 k.p.c. lub art. 386 § 2 k.p.c. W judykaturze prezentowane jest jednolicie stanowisko, że kognicja Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu tego rodzaju zażaleń nie obejmuje zatem merytorycznej oceny zaskarżonego wyroku. Zupełnie bezprzedmiotowe były zatem wnioski zawarte w rozpoznawanym zażaleniu. Jego uwzględnienie mogłoby skutkować wyłącznie uchyleniem zaskarżonego wyroku i prowadzić do ponownego rozpoznania wniesionej apelacji.

Zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. był jednak nieuzasadniony. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Apelacyjny wydając orzeczenie kasatoryjne nie ograniczył się do stwierdzenia, że w sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia w całości postępowania dowodowego w celu ustalenia wysokości szkody. Podważył bowiem także stanowisko Sądu Okręgowego, że strona powodowa nie wykazała zaistnienia szkody i wskazał, że Sąd Okręgowy stwierdzając także niewykazanie wysokości szkody nie dokonał ustaleń dla

określenia wysokości szkody w oparciu o dokumenty złożone przez stronę powodową i akta szkodowe. Tego rodzaju stwierdzenia przytoczone przez Sąd Apelacyjny pozwalały stwierdzić, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy, co zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. stanowi podstawę do wydania przez sąd drugiej instancji orzeczenia kasatoryjnego. Zaskarżone orzeczenie odpowiada zatem prawu.

Z przyczyn wyżej wskazanych zażalenie było pozbawione uzasadnionych podstaw i podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.